

Dolores.

(Roman efter det engelske.)

(Fortset fra No. 34.)

Drevne af den samme Bevæggrund lide de begge to efter hende; men hun havde allerede forladt den store Hal; de hørte hendes Høle flæppe op ad Trappen.

XVIII.

Et tabt Brev.

Den mørke Septembersdag med sin Storm, sin Regn og sin tætte Taage nærmede sig sin Ende. Tidlig bredte Mørket sig over den vilde, ensomme Højlandsdal og gjorde Søen og den fjærne Bjerggæng usynlige. Fra det øverste Pas af fufede den barste Nordenvind lig en bevæbnet Fjende gjennem Dalen, fandt sin Udgang ved den nederste Ende mellem Højene og betegnede sin Vej ved alle Haande Ødelæggelser.

Det var en Aften til fortrolig Samtale i venstabeligt Selskab var den huslige Aene. Paa McKinlocks Gæstebord manglede det ikke paa huslige Behageligheder, og der brandte ogsaa overalt i den store Hal, i Modtagelsesværelset og Vognværelset, lystige Baal, men — ingen sad ved Kaminen.

Frosten Dougal pakkede sine Kuffetter paa sit Værelse, hvorledes end Vejret var, maatte hun dog rejse i Morgen. Hendes Dine var røde og ganske ophovne af Graad. Hun var bange for at komme hjem, bange for de mange bitre Breve og betegnede sin Vej ved alle Haande Ødelæggelser.

Hvor nær havde hun ikke været Rigdommen. Selv Halvdelen af Frosten McKinlocks Arv vilde have gjort hende rig. Og hun havde forpligtet sig ved sin egen Daarskab — sin elendige, smaalige Daarskab.

„Jeg vilde ønske, den gamle Kvinde maatte dø endnu i Nat,“ mumlede hun; „saa vilde det gamle Testamente blive staaende for Kraft, og jeg endnu vare Arving. Men forandrer hun det, saa vilde det være bedre for mig at dø i Stedet for at leve. Vi have i flere Aar givet mere ud, end vore Indtægter betød sig til, fordi vi saa sikkert havde stilet paa Arven. Vi maa nu leve et mindre Hus, maa afstaa en Del af vort Ejendoms og leve som Tiggere eller med lavrig Sparommelighed. Al Gud! Al Gud! Maatte hun dog enten dø i denne Nat eller jeg ikke mere leve.“

Gifford Welcombe havde ligeledes truffet sine Forberedelser til Rejsen og gik nu kolddødig og eftertænksom op og ned i sit Værelse.

I det første Kæseri havde han, overladende sig til et lidenskabeligt Had, forbandt sig selv, Frosten Dougal og Frosten McKinlock. Men nu var han igjen bleven rolig og fattet.

„Hvorledes kunde jeg være et saadan Væsel,“ sagde han til sig selv. „Det ligner mig slet ikke. Jeg kunde rigtig nok ikke ane, at den gamle Kvinde vilde lide, efter at hun havde ligget en hel Uge i Sengen, og man holdt hende som altså for sig, til at hun kunde forlade sit Værelse; men desuagtet kan jeg ikke forstå, at jeg, der dog ellers er saa forsigtig, lod mig henrive til en saadan Ubetænksomhed. — Saa, altså Josefa Dougal skulde have været min Medarving! Denne gamle Jomfru har forvoldt hele Fortæden, og jeg er glad over, at hun bliver straffet haardest. Hun ejer slet intet medens jeg dog altid har en ganske net lille Indtægt. Alligevel havde jeg dog gjort Regning paa Frosten McKinlocks Penge og mistet dem kun meget: nobig. Men maa jeg da misse dem? Er dette Tab en uundgaaelig Nødvendighed?“

Med rynket Pande begyndte han paa ny at gaa op og ned. Vinden so' hylende om det gamle Slot, Binduerne klirrede, og en Skorsten sturte sammen med en høj Dragen, men den i dyb Eftertanke henfuntne Gifford Welcombe mærkede intet til alt dette.

„Naar han blot maatte dø, inden hun kunde træffe andre Bestemmelser,“ tænkte han. „Hun er gammel og svag, hvorfor skulde hun ikke lide endnu i denne Nat? Denne saa betimelige Død vilde fordoble min Indtægt — og den kunde saa let indtræde.“

Han maatte igjen Værelset med usomme Stridt.

„Men naar hun nu lever længere, naar hun faar Tid til at forandre sit Testamente,“ grublede han videre og blev staaende foran Kaminen, „til hvem vilde hun da vel testamentere sin Formue? Hverken til Frosten Dougal eller til mig og heller ikke til sine andre Slægtninge, som hun har. Heller vilde hun overlade dem til fremmede eller til milde Stiftelser. Men hun er ikke blodgjæret, og de forskjellige Velgørenheds-Anstalter vilde ikke saa meget. Heller ikke vilde hun nogen Ende give McKinlocks Formue til et Djesmeb, ved hvilket det forsvandt mellem andre Gaver. Det er meget sandsynligere, at hun lader Formuen gaa over i fremmede Hænder. Hvem har større Udflugt til at blive hendes Universalarving end hendes unge Selskabsdame — denne smukke Frosten Wynn? Hun er mærkbar indtagen i denne Pige, og derfor tror jeg, at hun vil blive hendes Arving.“

Jo mere han tænkte over denne Formodning, des mere Sandsynlighed fik den.

„Til Slutning kunde jeg endnu vinde alt ved denne Pige,“ vedblev han. „Og det vilde være meget fordelagtigere end at dele med Josefa Dougal. Denne Dolly Wynn er en brilliant Skjønhed, som vil vælte Opfigt i Selskabslivet i London. Jeg elskede Queenie — den stakkels fortabte Queenie — af min hele Sjæl og troede aldrig, at jeg kunde elske nogen anden Kvinde, og dog svarer jeg nu for denne Pige, og hun skal blive min Hustru. Jeg elsker hende, som jeg elskede Queenie, men med de modnere Mæns Lidenskab og større Sikkerhed. Jeg god. vide, om hun er hos den gamle. Jeg maa tale med hende endnu i Aften, thi den gamle Døse har allerede givet sine Befalinger, og i Morgen bliver jeg kastet ud af dette Paradis.“

Han aabnede Døren for at passere Dolores op. Naar Welcombe og Frosten Dougal var usynlige og betyngede, saa var Frosten McKinlocks Sindstæning heller

ikke bedre. Hun var meget ophidset og meget forbitret vendt tilbage til sit Værelse og havde løst sin Brev paa Dolores og Elisebeth paa en saadan Maade, at afsluttede tog til Gjenmæle berimod. Hun grublede i Tæmperis over den modtagne Fornærmelse og lod ingen af sine Gæster, som bad hønlig derom, komme ind til sig. Et Brev fra Frosten Douglas blev sendt uaaabnet tilbage, og hendes Kuffet havde faaet streng Befaling til at holde med Vognen for Døren tidlig den næste Morgen. Hun havde trods sin Mistro følt sig frygtelig kuffet af sine begjærlige Slægtninge og besluttede at hævne sig paa dem ved at testamentere alt til fremmede.

Dolores maatte ikke læse højt for hende, men fik snart Lov til at gaa. Da den unge Pige forlod Frosten McKinlocks Værelse og traadte ud i den lange, kolde, kulv soagt oplyste Gang, lukkede Welcombe sin Dør helt op og nærmede sig til hende med lette, sagte Fjed.

„Et Øjeblik, Frosten Wynn,“ bad han, „forund mig et Øjebliks Samtale.“

„Paa denne Tid?“ spurgte Dolores forundret.

„Det er endnu ikke saa sildigt, og jeg maa tale med Dem endnu i Aften, da jeg rejser her fra i Morgen tidlig.“

„De vil tage her fra, saa længe Frosten McKinlock endnu er saa lidende og Vejret saa stormfuldt?“

Med stor Tilfredsstillelse mærkede Welcombe, at Dolores ikke vidste noget om, hvad der var forefaldet i Dag.

„Jeg maa tage bort,“ svarede han hastig. „Min Tante bliver hver Dag bedre, og min Nærværelse i England er ubetinget nødvendig. Men jeg ser, Frosten Wynn, at De skælver af Kulde; Modtagelsesværelset er oplyst, vil De ikke komme nedenunder med mig og unde mig en kort Samtale? Jeg kan ikke lade Dem staa her og har dog noget meget vigtigt at meddele Dem.“

Dolores troede vel et Øjeblik, men indvilligede dog til sidst, da hun troede, at Welcombe vilde meddele hende en eller anden Forholdsregel, som hun skulde iagttage over for hans Tante. Hr. Welcombe havde i hendes Dine en vis berettiget Autoritet, da han efter Mabama Magraders Udsagn vilde blive Frosten McKinlocks Efterfølger paa Slottet. Welcombe gik ned ad Trappen og gjennem den store Hal, og Dolores fulgte ham.

De traadte ind i Værelset; et klart Lys straalte dem i Møde. Paa den med rigt Stukatur-Arbejde forsynede Kammin og paa det kostbare uftaarne Vord brandte mange Vokslus i store Krumflager. Dolores lukkede Døren og rullede en med Aflast betrukken Damestol hen til Kaminen.

„Behag at tage Plads,“ sagde han blidt. „Jeg vil ikke opholde Dem længe. Tillad mig, Frosten Wynn, trods vort korte Bekjendtskab, at udtale mig aabent lige over for Dem.“

Han var selv forbauset over den ejendommelige Bevægelse, der greb ham. Hæ solte sit hele Væsen bære i lidenskabelig Beundring og Kjærlighed, da han saa den unge Pige i al hendes rige, ungdommelige Ynde foran sig, da han stuede ind i disse mørke Dines Dø. Hun syntes ham den kosteligste Stat, som denne Verden kunde byde ham. Hendes blege, interessante Skjønhed mindede ham om tropiske Ræter og hemmelighedsfulde Stjerner, der lyfte ned fra den mørkeblaa Himmel. Han erkjendte, at Rigdom, Magt og Rang — disse af ham tilbedte Guder — var værbilse uden hende! Hans Kjærlighed til Queenie Redburn blegnede ved Siden af denne nye, fortærende Lidenskab. Hans Livs eneste og alvorlige Formaal skulde være at gjøre hende til sin Hustru.

„Frosten Wynn,“ sagde han, og Glandsen i hans Lyse Dine fik hende til at stutse, „jeg maa forlade Kinlock i Mørgen, men kan ikke tage bort uden at have udtalt for Dem, hvad der fylder hele min Sjæl. De er en ung Pige, næppe halv saa gammel som jeg, De har lige forladt Stolen, hvor De har levet tilbagetrukket som en Kvinne i Kloster og har derfor kun en kort, begrændset Livserfaring. Men desuagtet maa De høre Deres Liv haardt og utilfredsstillende og kan ikke ønske altid at forblive i en afhængig Stilling. De maa ogsaa have Deres Drømme om et eget Hus, om nogen, som elsker Dem sandt og inderlig, om et trofast Hjerte, der vil beskytte Dem mod Verden.“

Dolores fliste Farve; den forhøjede Rødme paa hendes Kinder veg for Vintergællens Hvidhed. Hun saa pludselig klart og tydelig for sin Sjæls Dje Sir Basil Nugents venlige, lyse Ansigt og fornaede næppe at skule sin dybe Bevægelse.

Gifford Welcombe betragtede hende med Forundring. Skulde hun besjære hans Kjærlighed?

„Jeg har kun kjendt Dem i nogle faa Dage, Frosten Wynn, men Kjærligheden regnes jo ikke efter Dage og Timer. Da jeg saa Dem for første Gang, elskede jeg Dem, og ethvert Minut, som jeg siden henlevede i Deres Selskab, paalagde mig nye Lænker. Min Kjærlighed til Dem, Frosten Wynn, er magtigere end min Ungdomskjærlighed. Jeg har kun elsket en Gang og mente, at jeg vilde blive denne Kjærlighed tro indtil Døden; men jeg føler, at denne nye Lidenskab er mod den anden som Solen imod Maanen. Det er ikke Unglingens uberørte Hjerte, som jeg tilbyder Dem, men min Manddoms hele magtige Lidenskab, som jeg nedlægger for Deres Fødder. Vil De modtage den?“

Han slugte hende med glødende Blikke og afbrød hende hurtigt, da hun vilde tale; han havde nok set, at hendes Overraskelse ikke var gledelig.

„Hvænder jeg beider Dem om Svar, maa jeg endnu meddele Dem noget nærmere om mig og mine Forhold. Jeg er, det fortaar sig af sig selv, en Gentleman, men tillige er jeg en af det gode Selskabs Yndlinge; mange højstaaende Mænd kalde mig deres personlige Ven. En betydelig Indtægt tillader mig at omgive min Hustru med Velvære og Glans. Hun kan tilfredsstillende sine Læner og Indsald, glimre i Selskaber med smukke Dragter og gjøre Rejser. Vel er jeg ikke noget Landsteb,“ dette sagde han i en beslægtede Tone, „men jeg kan leve en elegant Billa paa Themens Bredder og holde Heste og Vogn. Saa meget om de materielle Behageligheder, som jeg kan byde Dem. Den Omhu og den Omhed, hvormed min Kjærlighed vilde omgive Dem, Frosten Wynn, Dolly,“ tovendte udtalte han dette Navn, „formaar jeg ikke at udtrykke med Ord. Vil De blive min Hustru?“

„Det smerter mig at maatte høre dette af Dem, Hr. Welcombe. Jeg maa med Tal afsi dette smigrende Tilbud.“

Dolores bøjede alvorlig sit unge Hoved.

Welcombe var forbauset. Var det muligt, at en lænet Selskabsdame, som var afhængig af en gammel pirrelig Dames Luner, forkastede den Stilling, som han tilbød hende. Det syntes ufatteligt.

„Kan mine Bønner ikke bevæge Dem?“ spurgte han hurtigt. „Er det mig umuligt at tilkjempe mig Deres Kjærlighed?“

„Ganste umuligt!“ svarede Dolores. „Jeg fortaar at sætte Pris paa den Ære, De har beviset mig, Hr. Welcombe, men jeg vil aldrig gifte mig!“

„Aldrig gifte Dem! Hoorledes, De som kun er atten Aar gammel og i Besiddelse af en vidunderlig Skjønhed, hvormed De vil henrykke hele London ved Deres Indførelse i Selskabet, De vil aldrig gifte Dem? — Frosten Wynn, har De allerede elsket?“ spurgte han med pludselig Mistro.

Hun slog sine udtryksfulde Dine ned, løstede dem berpaa igjen og saa uden Frygt ind i hans; han læste i dem hendes uhyggelige Kjærligheds Historie.

„De har elsket, og en sørgelig Skjæbne har stilt Dem fra Deres elskede.“

„De har Ret, Hr. Welcombe,“ sagde Dolores med en rolig, besteden Værdighed, som viste ethvert videre Spørgsmaal tilbage. „Jeg har elsket, elsket endnu og vil til min Død elske en Mand, med hvem jeg aldrig kan blive forenet. Min Fødsel stiller mig fra mine lige, jeg vil aldrig gifte mig. Mit Liv maa, som hidtil, altid blive fuldt af Afsje og Forsjælse; men jeg vil derfor ikke være uhyggelig. Tro, opfyldte Blygter give Fred, om end ikke Glæde. De kjender nu min Hemmelighed og vil kunne indse, at jeg umulig kunne give Dem noget andet Svar.“

Hun rejste sig. Paa Welcombes mørke, strange Ansigt laa et Udtryk af tiltintetjorte Forhaabninger og den faste Beslutning, dog at naa det en Gang fassatte Maal.

„Vænt et Øjeblik,“ sagde han, i det han gjorde sig Umage for at tale rolig, ja med inderlig Deltagelse. „Min Kjærlighed, Dolly, er ikke egentlig; jeg mig, fra den maaft at rydde det af Vejen, som stiller Dem fra den anden? Tilgiv mig, elsket han ogsaa Dem, saaledes som De fortjener at elskes? Deres rige Medgift af Skjønhed og Mand gjør Dem jævnbyrdig med enhver Gentleman i England! Skulde Fattigdom maaft være Grunden.“

„Nej, albeles ikke,“ svarede Dolores hurtigt, hun lod sig let fange i den fint lagde Snare. „Han er for adelt til at lægge Vægt paa Rigdom og elsket mig for min egen Skuld. Det er noget andet der stiller os ad og gjør vor Forening umulig. Det er en Hemmelighed — dog jeg behøver ikke at sige mere, Hr. Welcombe. — Jeg agter og ærer Dem, men mit Hjerte tilhører en anden.“

„Er det Deres sidste Ord.“
Dolores nikkende betragtede Welcombe undertrykte sin Uergrelse og gjorde sig Umage for at hylte Deltagelse og Sorg.

„Endnu et Ord, Frosten Wynn! Deres Liv er ensomt og trofælsøst; naar min Tante, — lov mig, at De, hvis De trænger til en uegenyttig Ven, vil tænke paa mig, raabe over mig.“

Denne sine Medfølelse, denne rolige, broderlige Godhed, den Uegenyttighed, hvormed han undertrykte sine egne Forhaabninger og sin Kjærlighed, rørte Dolores, hun rakte ham sin Haand og sagde:

„Jeg lover Dem, at jeg altid vil betragte Dem som min Ven, og ikke vil glemme Deres Godhed, naar jeg trænger til Hjælp.“

Welcombe førte hendes Haand til sine Læber.

„Lad mig være Deres Broder, da jeg ikke kan være mere for Dem. Opfyld Deres Østte, jeg vil betragte det som en Ære, at maatte tjene Dem.“

Han gav Slip paa hendes Haand, hun stammede nogle Ord til Afsted — da han jo skulde rejse meget tidlig den næste Morgen — og bortfjærkede sig.

Welcombe saa efter hende, det syntes ham, som tog hun Lys og Varme bort med sig.

„Dette er ikke vor endelige Afsted, Frosten Wynn, vi ses igjen,“ sagde han ved sig selv. „Aha, hvad er dette?“

I det Dolores gik ud, hang hendes Kjøle fast i Døren, og et Brev faldt ud af hendes Lomme. Welcombes første Tanke var at ile efter hende og give hende det tilbage; men han betænkte sig i samme Øjeblik. Han lod den intet anende Dolores rolig gaa, tog hurtigt Brevet op og brejede det prævede i Haanden.

Brevet var ankommet i Dag; thi i Dag var Tjeneren vendt tilbage, der trods det daarlige Vejr var bleven sendt til Gællender for at hente Poststæken. Frosten Dougal havde gjort den Bemærkning, at det var det første Brev, Frosten Wynn havde faaet. Josefa havde allerede flere Gange gjort Hentygninger til, at Frosten Wynn havde noget at skule.

„Den gamle Jomfrus Formodning bliver stabsfast ved Dolores' egen Tilfaelse,“ tænkte han. „Det vilde lette min Vejlen, hvis jeg kunde komme paa Spor efter denne Hemmelighed. Jeg gad vide, fra hvem denne Stridelse er, hvorom den handler, og om den vilde kunne give mig videre Oplysninger.“

Han aabnede Brevet, der kom fra „Norwood i England“ og havde til Understrift: „Deres tro Ven James Watkins.“

Stridelsen indeholdt først en Tak for Dolores' Linjer, i hvilke hun havde meddelt sin lykkelige Ankomst til Kinlock, derpaa endnu forskellige Meddelelser vedrørende Fru Watkins, som befandt sig meget vel hos sin Son i Canada, og om Præstegaarden og hans Menighed, saa at Welcombe drog den Slutning, at Hr. Watkins maatte være en gejstlig.

„En venstabelig Brevveksling,“ tænkte han. „Han er hendes gamle Lærer. — Men — hvad er dette?“

Vigtighederne i det nu følgende Ansigt dænsede for hans Dine, saa højt bevæget var han.

„Deres Onkel har besøgt mig, min fjære, og han spurgte efter Dem; jeg saa mig nødsaget til at meddele ham Deres forandrede Navn og Deres Adresse. Forandringen af Deres Navn var ham en stor Tilfredsstillelse; thi han

mente De havde ingen Ret til Navnet Redburn, og han havde ogsaa forbudt Dem at bære det i Fremtiden. Han er meget forbitret paa Dem, betragter Deres Tilværelse som en Skændsel for sin Familie og siger, at De aldrig mere maa vende tilbage til Redburngaard, at De aldrig mere maa henvende Dem til ham. Han overgav mig et hundrede Punds Sterling til Dem med den Bemærkning, at det var Deres uhyggelige Morders retmæssige Gjendom, som hun aldrig havde gjort Fordring paa. Skulde De nogen Ende behøve Penge, saa ved De, at De uden Sky kan forlange disse udbetalt, da de tilhøre Dem. Johan Redburn har Ret til Deres hedsfølelse, og vilde aldrig tage imod en Stilling der af. Jeg forsøgte at stemme ham mildere, mit stakkels Barn, thi jeg maa agte denne kraftige, ligefremme Landmand fra Kæmpe for hans mange gode Egenskaber Skuld, men det var forgæves. Allerede Deres Navn er ham forbudt, skjønt han indbringer Deres fuldstændige Ustyrlighed. De er en Datter af hans en Gang saa forgubede Søster, som har bragt Skam og Skændsel over Familien. Hvor omhyggelig han end bevarer sin Hemmelighed, skjönt han ikke nævner hendes Navn, saa formaade ja dog godt at tyde hans afbrudte Tale og hans hemmelighedsfulde Antydninger, da jeg kjendte hele den sørgelige Historie gjennem Dem. — Jeg beklager af min inderste Sjæl ham og hans haarde, stolte, gamle Morder, hvis Hjerte er knust. Al, hvor megen Uensighed har denne stakkels, fortabte Pige ikke forfyldt. De maa forglemme hende, Dolores. Hun maa allerede være død; men selv om hun endnu levede, maa hun være død for Dem og for alt, hvad der er godt og rent. Forglem ogsaa Sir Basil Nugent og opfyld Deres Pligt paa den Plads, Gud har anvist Dem. Hust paa de Ord: „Hvem der bærer sit Kors her med Laalmod, vil hives til Livets Krone.“

Welcombe gjenleste to Gange disse Linjer, inden han fuldstændig vilde tro sine Sanser. Hans Dine lyndte hans Andendret stansede, Glæde og Overraskelse talte af hans Ansigt.

„Nu er alt mig klart, denne Hemmelighed og denne Lighed, sagde han. Gæves der nogen Ende et saadant vidunderligt Sammentraf som dette? Skjæbnen eller den onde, hvad man nu vil kalde det, jævner selv Vejen for mig.“

Han lagde Brevet sammen og sat det til sig; Konvalescensen overgav han til Flammerne, som fortærede den.

„Hun ligner Grev Santt Maur, hvis Barnebarn og Arving hun er,“ sagde han bevæget, „og saaledes spiller jeg igjen en Høvedrolle i den nye Akt af den lille Tragødi. Denne Pige er Queenie Redburns Barn og faaledes Lerd og Lady Osvald Kennors legitime Datter. Da Morderen var død eller, hvad der vil sige det samme, enten er i en Daarelske eller paa Fattighuset, er jeg alene i Besiddelse af Beviset for dette Slægtskab, hviler nu Nøglen til denne Hemmelighed i mine Hænder. Den gamle Grev vilde give alt for at finde sit Barnebarn, og kun jeg kan bevisse dets Legitimitet. Det er en god Chance for en lykkelig Spekulation. Jeg maa først agte Pigen, og da fremstille hende for Grevnen og ved hende arve hans umaadelige Rigdomme. Saaledes maa det være. Denne Opdagelse skal forstærke mig Magt og den højeste Rang. Skjæbnen selv giver mig kortene i Hænde, og jeg skal vide at vinde Spillet.“

XIX.

Atter et mislykket Forsøg.

Gifford tænkte endnu en Stund, efter at Dolores var gaaet bort, over denne overraskende Opdagelse af hendes Herkomst, og hvorledes han bedst skulde udnytte den. Mere end nogen Ende beklagede han, at han just nu skulde forlade Glen-Kinlock og forbande paa ny sin Daarskab og Frosten Dougal.

„Jeg maa absolut tage bort i Morgen,“ sagde han, efter at han endnu en Gang havde overtænkt hele Sagen; „thi naar jeg nu vægter mig ved at gaa gobvillig, lader Tante Joe mig taste ud. Men min Afreise skal ikke gjøre mine nye Planer noget Afbræk; jeg vil sætte hele min Viljestyrke ind paa at gjøre denne Pige til min Hustru, og jeg tvivler heller ikke om, at det vil lykkes mig. — Altså Sir Basil Nugent var hendes elskede, og hendes Fødsel stiller hende fra ham. Jeg fortaar det. Det skulde gaa underligt til, hvis hun ikke blev min Hustru trods Sir Basil Nugent, trods sin Vægning og trods alt andet.“

Efter denne Enetale traadte han ud i den store Hal, som kun tilbids var oplyst af Ildens Gløden, da den omhyggelige Skotte allerede havde slukket alle Lysene. Welcombe steg op at den mørke Trappes Trin med lydløse Strid. Den purre Hal var ganske mørk, thi selv i Kaminen ulmede kun endnu enkelte Gløder. Et bitterlig koldt Lufttraf so' hende gjennem dette flove Forværelse.

Welcombe vilde staaende paa Trappen i den dybe Slæppe af en gammel Statue og saa hen mod Frosten McKinlocks Værelse. Lysskjæret, der skinde ud under den nederste Revene af Døren, var et Tegns paa, at hun endnu var oppe paa Grund af sin nervøse og ophidvede Sindstilstand; man kunde med Vædselighed antage, at hun vilde faa en forløsning Nat. Et Øjeblik tænkte han paa at gaa til sin Tante og gjøre et Forsøg paa at forjone hende. Men var der overhovedet Mulighed for, at hun kunde tilgive hans Opførsel i Dag? Han prøvede endnu en Gang alt, hvad han havde sagt, mindedes hendes Mistro og hendes Gjendommeligheder og kom til det Resultat, at enhver Forsoning mellem ham og hende var umulig.

„Det er vel det bedste, at jeg lader Ringene blive, som de ere, og gaar i Seng,“ tænkte han, „en Samtale med hende vilde dog ikke føre til noget.“

Just da han vilde udføre sin Beslutning, traadte Frosten McKinlock fra sit Værelse ud i den kulv soagt oplyste Hal. Hun gif bøjet og støttede sig til sin Stok.

Frosten McKinlock langtes anden Underholdning end sin gamle Elisebeths og vilde udnytte Ensomheden og sine egne mørke Tanker. Da hun formodede, at hendes unge Selskabsdame endnu ikke sov, vilde hun opsoge hende for at tale lidt med hende.

(Fortætted)